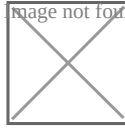

Βίαιο διαζύγιο: τα παιδιά είναι τα μεγάλα θύματα

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Οι επιστήμονες είναι ξεκάθαροι: το βίαιο διαζύγιο ενός ζευγαριού «σημαδεύει» τη ζωή των παιδιών που βιώνουν το δραματικό αυτό γεγονός ως πένθος, αφού χάνουν την μέχρι τότε οικογενειακή τους ζωή. Αυτό το πένθος, μάλιστα, συνοδεύεται από θυμό, οργή και ζήλεια, διαρκεί δε πολλά χρόνια, καθώς οι αλλαγές στην ζωή των παιδιών είναι και συχνές, και πολλές.

Το διαζύγιο είναι μια σημαντική ψυχολογική και κοινωνική αλλαγή στην ζωή των παιδιών και μπορεί να διαρκεί πολλά χρόνια. Από πολλούς θεωρείται ανάλογο του πένθους, καθώς η απώλεια είναι κοινό χαρακτηριστικό. Η διαδικασία του διαζυγίου περνάει θεωρητικά από τρεις φάσεις, κατά τις οποίες τραυματίζεται σε πολλές περιπτώσεις η ψυχική ισορροπία των παιδιών.

1. Την οξεία φάση, η οποία μπορεί να διαρκέσει χρόνια με υφέσεις, εξάρσεις, δικαστήρια κλπ. και περιλαμβάνει έντονες αντιδράσεις, συχνές εντάσεις,

ακόμα και σωματική βία.

2. Την μεταβατική περίοδο κατά την οποία οι γονείς αρχίζουν να απομακρύνονται και ξεκινούν νέες σχέσεις, νέες καριέρες ή και να αλλάζουν τρόπο διαμονής.
3. Την φάση όπου δημιουργούνται σχετικά σταθερές σχέσεις μεταξύ των γονιών.

Οι επιπτώσεις, τώρα, που μπορεί να έχει ένα βίαιο διαζύγιο στη ζωή των παιδιών είναι δραματικές:

- Παιδιά μικρότερα των δυο χρόνων μπορεί να εμφανίσουν γαστροοισοφαγική παλινδρόμηση, φόβους (όταν αλλάζει η ρουτίνα πηγαίνοντας από τον ένα γονιό στον άλλο), διαταραχές στον ύπνο, φανταστικούς φόβους εγκατάλειψης, επιθετικότητα προς τους γονείς, τους συνομήλικους και τους φίλους τους, ενώ μπορεί και να κλαίνε σπαρακτικά όταν αφήνουν τον ένα γονιό.
- Παιδιά ηλικίας 5-8 χρόνων μπορεί να κλαίνε (για τον γονιό που απομακρύνεται από την εστία και φοβούνται ότι θα αντικατασταθεί από άλλο πατέρα ή μητέρα), μπορεί να πιστεύουν ότι δεν είναι μόνιμο γεγονός ο χωρισμός, μπορεί δε να παρουσιάζουν μειωμένη απόδοση στο σχολείο.
- Μεγαλύτερα παιδιά, ηλικίας 8,5-12 χρόνων ενδέχεται να παρουσιάζουν έντονο θυμό, άγχος και επιθετικότητα προς τον ένα γονιό ή συμπάθεια προς τον γονιό ο οποίος είναι σε αδύναμη θέση και προσπαθούν να τον υποστηρίξουν, αλλά μπορεί και να διακατέχονται από αίσθημα μοναξιάς και εγκατάλειψης, ενώ δεν αποκλείεται να υπάρχει αισθητή πτώση των επιδόσεών τους στα μαθήματα.
- Οι έφηβοι μπορεί να παρουσιάσουν οξεία κατάθλιψη, αυτοκτονικό ιδεασμό και διαταραχές συμπεριφοράς, έντονο θυμό ή και βίαιη συμπεριφορά προς τους γονείς – και αυτό είναι κάτι που μπορεί να του δούμε ακόμα και από παιδιά που δεν το είχαν ξανακάνει – αλλά και έντονο άγχος για το μέλλον τους

Διαχρονικές επιστημονικές μελέτες αναφέρουν πως παιδιά που έζησαν δύσκολα διαζύγια θυμούνται σκληρές βίας με λεπτομέρειες ακόμα και 15 χρόνια αργότερα. Συχνά τέτοια παιδιά εμπλέκονται ως ενήλικες σε βίαιες σχέσεις.

Σύμφωνα με τις στατιστικές τα αγόρια είναι εκείνα που βιώνουν πιο δύσκολα το διαζύγιο των γονιών τους καθώς η προσαρμογή τους 18 μήνες μετά είναι χειρότερη των κοριτσιών. Από την άλλη μεριά, τα κορίτσια στην εφηβεία έχουν συγκρουσιακές σχέσεις με τις μητέρες τους ιδίως στους αποχωρισμούς. Πολλά κορίτσια 10 χρόνια μετά το διαζύγιο έχουν συχνές εφήμερες σχέσεις και έχουν αρκετά μεγαλύτερους συντρόφους. Αναφέρουν ότι φοβούνται τις δεσμεύσεις την απιστία και την προδοσία.

Τα παιδιά των χωρισμένων γονιών έχουν τον φόβο ότι δεν θα επιτύχουν μια μόνιμη σχέση, και ότι δεν θα καταφέρουν να ξεπερνούν τις δυσκολίες με συνέπεια να φεύγουν εύκολα από τις σχέσεις τους. Ιδίως οι άντρες έχουν τον φόβο ότι ανά πάσα στιγμή θα προκύψει πρόβλημα και φοβούνται περισσότερο όταν όλα πάνε καλά. Όταν χωρίσουν από τις δικές τους οικογένειες συχνά ακολουθεί περίοδος που δεν εκπληρώνουν επαρκώς τα γονεϊκά τους καθήκοντα.

Σημειώνουμε πάντως ότι την χειρότερη εξέλιξη έχουν τα «παιδιά του Αρμαγεδώνα», εκείνα δηλαδή που είναι παρόντα στα δικαστήρια και συμμετέχουν στις δικαστικές διενέξεις του ζευγαριού. Κατά συνέπεια, τα παιδιά θα πρέπει όχι μόνο να μένουν έξω από τις διαμάχες και αντιδικίες των γονιών, αλλά και να έχουν ψυχολογική υποστήριξη. Στόχος της ψυχολογικής υποστήριξης πρέπει να είναι η κατανόηση της κατάστασης του διαζυγίου, η ανάλυση των απωλειών, η βελτίωση των συμπτωμάτων του θυμού και των αυτοκατηγοριών, η αποδοχή της μονιμότητας του διαζυγίου και ο επανακαθορισμός σε ρεαλιστική βάση των σχέσεων με τους γονείς.